

Arrest

nr. 252 047 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 april 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 april 2019. Op 26 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit het dorp Deh Hayat, district Nirkh, provincie Wardak. Op het moment van jouw persoonlijk onderhoud ben je vijftien jaar oud.

Ongeveer drie maanden voor jouw vertrek overleed jouw vader aan hartproblemen. Je woonde in Deh Hayat samen met jouw moeder, twee broers en twee zussen. Zij wonen nog steeds in hetzelfde huis in Deh Hayat. Zij leven van het spaargeld van jouw vader en worden ook gesteund door jouw maternale oom die in het naburige dorp Bazi Khel woont.

De taliban verzamelden jongeren uit jouw regio om met hen mee te komen. Ze kwamen ook tweemaal naar jouw huis met de vraag of jij hen wilde vervoegen. Bij beide bezoeken was je niet thuis. De eerste keer was je bij jouw maternale oom en de tweede keer was je in de madrassa. Ze zouden jouw moeder doden indien je zou weigeren om met hen mee te gaan. Na dit laatste bezoek bleef je nog twintig dagen in Afghanistan. Jouw moeder wilde niet dat je de taliban zou vervoegen en sprak jouw maternale oom hierover aan. Ze besloten dat je beter het land zou verlaten. Om deze reden verliet je Afghanistan toen je dertien jaar oud was.

Na een reis van ongeveer anderhalf jaar, kwam je aan in België op 25 april 2019. Op 26 april 2019 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalde je ook nog aan dat de taliban jullie verbood om naar school te gaan.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat jij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen wordt jouw algemene geloofwaardigheid aangetast doordat er problematische elementen opvallen na vertaling van jouw taskara. Volgens deze vertaling werd jouw taskara afgeleverd op de 30e van de vierde maand van 1398 (i. e. 21 juli 2019). Jouw verzoek om internationale bescherming dateert echter van 26 april 2019 (zie boven), wat zou betekenen dat jouw taskara afgeleverd werd nadat je hier een verzoek om internationale bescherming indiende en dus ook geruime tijd nadat je Afghanistan verliet. Dit komt niet overeen met wat jij hierover verklaart, namelijk dat je jouw

taskara samen met jouw vader was gaan halen in Afghanistan (CGVS, p. 30). Ook na confrontatie met de afgiftedatum in het document, kan je hier geen uitklaring voor geven (CGVS, p. 30-31). Dat ook jouw verklaringen hierover niet overeenstemmen met wat er in jouw taskara staat, doet ten eerste twifelen aan de authenticiteit van dit document, maar trekt ook jouw algemene geloofwaardigheid in twijfel. Hoe dan ook zou dit document hoogstens jouw verklaringen over jouw identiteit, nationaliteit en herkomst kunnen ondersteunen. Deze worden hier niet betwist.

Jouw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan jouw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in jouw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo komt het feit dat de taliban jou zou dwingen om zich bij hen aan te sluiten niet overeen met de informatie die het CGVS heeft over gedwongen rekrutering door de taliban. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging, enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Hiermee geconfronteerd stel je enerzijds dat de taliban mensen in jouw regio wel dwingen om te gaan (CGVS, p. 32). Hiermee geef je echter een danig algemene verklaring die geen beeld kan schetsen van de specifieke context van jouw regio die dit dan wel mogelijk zou maken. Anderzijds verklaar je dat je niet weet of de mensen vrijwillig waren of niet en geef je het voorbeeld aan van jouw buurjongens die wel gedwongen werden om mee te gaan met de taliban (CGVS, p. 32). Naast deze buurjongens kan je echter geen andere voorbeelden geven van jongens uit jouw regio die gedwongen gerekruteerd werden, ook niet wanneer jou gevraagd werd of je dit ooit hoorde van jongens die met jou naar school gingen (CGVS, p. 32). Indien de taliban daadwerkelijk aan gedwongen rekrutering van jongeren uit jouw regio zou doen, kan verwacht worden dat jij hiervan meer voorbeelden zou kunnen geven. Ook het feit dat je aangeeft niet te weten of dit nu vrijwillig was of niet, ondermijnt de waarschijnlijkheid van een specifieke context van gedwongen rekrutering door de taliban in jouw regio. De waarschijnlijkheid van een dergelijke context wordt nog verder tenietgedaan doordat je verklaart dat er geen taliban aanwezig was dichtbij jouw dorp en dat je ook nooit mensen van de taliban zag in jouw regio (CGVS, p. 21-22). Je hoorde wel soms dat ze 's nachts kwamen en jongeren meenamen maar hebt geen idee van waar ze dan juist kwamen (CGVS, p. 21-22). Bovenstaande elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent gedwongen rekrutering door de taliban in jouw regio en jouw persoonlijke problemen in deze context.

Daarnaast kunnen jouw verklaringen over jouw persoonlijke problemen met de taliban allerm minst overtuigen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opperde je dat de taliban drie of vier keer langs kwamen bij jouw thuis (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde je echter dat ze twee keer langs kwamen bij jouw thuis (CGVS, p. 28). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zeg je dat dat je nog weet van twee bezoeken en niet van andere, en dat je veel meemaakte onderweg waardoor je niet in goede vorm was tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij de DVZ (CGVS, p. 34). Ook jouw advocaat geeft bij de opmerkingen die ze indiende na jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat je verward zou geweest zijn bij de DVZ omwille van de moeilijkheden die je ervaarde tijdens jouw reisweg (zie administratief dossier, groene map, document 2). Hoewel het CGVS kan begrijpen dat je toen niet in opperbeste staat was, kan dit niet afdoend zijn om dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over elementen die de kern van jouw vluchtmotieven behelzen, te verschonen. Dat je op dat moment zo verward was dat je toen sprak van drie of vier bezoeken door de taliban hoewel je je bij het CGVS nog maar twee dergelijke bezoeken zou herinneren, kan niet aannemelijk geacht worden. Bovendien wordt nergens aangetoond of geattesteerd dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van een bepaalde psychische problematiek die een verwardheid in die mate zou kunnen ondersteunen.

Ook over het tijdstip van beide bezoekjes door de taliban aan jouw huis kan je geen eensluitende verklaringen afleggen. Het eerste bezoek zou volgens jouw beweringen ongeveer een maand voor jouw vertrek uit Afghanistan plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 34-35). Gevraagd wanneer het tweede bezoek plaatsvond, geef je aan dat dit ook ongeveer een maand voor jouw vertrek was (CGVS, p. 37). Daarnaast geef je aan dat dit tweede bezoek veertig of vijfenveertig dagen na het eerste bezoek was (CGVS, p. 37). Dit valt echter niet te rijmen met jouw eerdere verklaring over het feit dat het eerste bezoek een maand voor jouw vertrek was, temeer gezien je later verklaart dat je na het tweede bezoek nog twintig dagen in Afghanistan verbleef (CGVS, p. 38). Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen grondig aan.

Nog leg je inconsistente verklaringen af over waar je jou bevond tijdens deze bezoeken door de taliban. Je geeft aan dat de taliban steeds na de avondgebeden, rond 18.00 uur of 18.30 uur, langs kwam om te rekruteren (CGVS, p. 33-34). De keren dat ze naar jouw huis kwamen zou in de periode van de late avond geweest zijn, na de avondgebeden (CGVS, p. 35). Gevraagd of jij op die momenten meestal thuis was of dan soms nog weg ging, zeg je dat je thuis was na de avondgebeden (CGVS, p. 33-34). Als je naar de madrassa ging, was dit voor de avondgebeden, meer bepaald van 14.00 uur tot 16.00 uur. Je zou nooit naar de madrassa gegaan zijn na de avondgebeden (CGVS, p. 33-34). Dat je bij het eerste bezoek bij jouw maternale oom was (CGVS, p. 35), valt ten eerste niet te rijmen met het feit dat je eerder verklaarde steeds thuis te zijn na de avondgebeden. Ook het tweede bezoek was na de avondgebeden, en voor de late avondgebeden die rond 21.00 uur waren (CGVS, p. 37-38). De late avondgebeden deed je meestal thuis (CGVS, p. 37-38), waardoor het opnieuw niet aannemelijk is dat je toen in de madrassa zou geweest zijn zoals je verklaarde (CGVS, p. 28, 38). Gewezen op het feit dat je eerder verklaarde nooit naar de madrassa te gaan na de avondgebeden (zie boven), herhaalt je dat je na de avondgebeden altijd thuis bleef (CGVS, p. 38). Nogmaals gevraagd hoe het dan kwam dat je op het moment van het tweede bezoek wel in de madrassa was, zeg je dat je toen naar de madrassa ging voor de avondgebeden (CGVS, p. 38). Dit houdt echter geen steek in het licht van jouw vorige verklaringen, temeer je daarin aangaf dat dit tweede bezoek na de avondgebeden en voor de late avondgebeden was (zie boven). Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehold.

Verder gaf je aan dat jouw moeder al na het eerste bezoek bang was dat er iets met jou zou gebeuren (CGVS, p. 37). Hierop werd jou gevraagd om welke reden ze jou dan niet vroeger, al na die eerste keer, wegstuurde (CGVS, p. 37). Je antwoordt hierop dat ze toen bang was, met jouw maternale oom sprak maar dat ze toch wachtten tot de tweede keer (CGVS, p. 37). Hiermee geef je echter geen enkele verklaringen voor de reden waarom ze ondanks deze angst zou gewacht hebben om jou weg te sturen. Gevraagd of ze dan enige voorzorgsmaatregelen nam om jou te beschermen, stel je van niet omdat er geen opties waren en jullie nergens anders naartoe kunnen (CGVS, p. 37). Nogmaals gevraagd of er dan geen dingen waren die je sinds dat eerste bezoek anders moest doen in het dagelijkse leven, geef je aan dat je toen niet meer naar school mocht gaan (CGVS, p. 37). Dit valt dan weer niet overeen te stemmen met het feit dat je eerder aangaf dat je reeds vijf of zes maanden voor jouw vertrek stopte met naar school te gaan (CGVS, p. 26), hoewel jouw problemen met de taliban volgens jou pas een maand voor jouw vertrek zouden begonnen zijn (zie boven). Ook zo stel je de geloofwaardigheid van jouw verklaringen danig op de proef.

Daarnaast is het niet aannemelijk te noemen dat er in de twintig dagen dat je nog in Afghanistan verbleef na het tweede bezoek niets meer zou gebeurd zijn (CGVS, p. 38). Indien de taliban dermate gebrand was op jouw medewerking, is het weinig plausibel dat zij jou na twee vruchteloze pogingen nog twintig dagen met rust zouden laten. Nog onaannemelijker is het feit dat ook jouw familie geen problemen meer gekend zou hebben met de taliban sinds jouw vertrek (CGVS, p. 7). De taliban zouden bij het eerste bezoek nochtans gezegd hebben dat als jij niet ging, ze jouw moeder zouden pijn doen (CGVS, p. 34). Meer nog, zij zouden gedreigd hebben haar te doden als jij hun rangen niet zou vervoegen (CGVS, p. 34). Ook na jouw vertrek zou jouw moeder echter geen problemen meer gehad hebben met de taliban (CGVS, p. 35). Gevraagd hoe dit dan kwam dat ze niets meer deden hoewel jij hen niet vervoegde en in de plaats het land verliet, stel je dat ze jou wilden en dat ze niet kwamen als jij niet thuis was (CGVS, p. 35). Deze verklaring is dan weer niet consistent met het feit dat ze dan wel twee keer langs kwamen om jou te zoeken toen je niet thuis zou geweest zijn (zie boven).

Ook na jouw vertrek zouden ze niet meer naar jouw huis gegaan zijn om jou te zoeken (CGVS, p. 35). Dat zij hun zoektocht naar jou zo plots zouden staken, hoewel zij hiervoor eerst tweemaal langskwamen en jouw moeder met de dood bedreigden, kan dan ook niet geloofwaardig geacht worden.

Bovendien verklaarde je dat de taliban in jouw regio jongens vanaf de leeftijd van twaalf tot veertien jaar zou rekruteren (CGVS, p. 24-25, 33). In dit opzicht zou verwacht worden dat zij ook jouw broer L. (...), die twaalf was bij jouw vertrek, hiervoor zouden benaderen (Verklaring DVZ, vraag 17), zeker nadat jij uit hun klauwen ontsnapte. Hiernaar gevraagd, stel je echter dat jouw moeder wel bang is dat dit zou gebeuren maar dat dit tot nu toe nog niet het geval is (CGVS, p. 24-25). Bovenstaande elementen stellen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder op de helling.

Daarenboven kan ook de verklaring die je aflegde bij de DVZ over het feit dat de taliban jou verbood om naar school te gaan (Vragenlijst CGVS, vraag 5) niet weerhouden worden om in jouw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Het bestaan van een dergelijk verbod wordt namelijk tegengesproken door het feit dat je bij het CGVS verklaart dat jouw broer L. (...)

en zus N. (...) wel naar school gaan in Afghanistan, meer bepaald naar de Ismalia school waar ook jij zou gegaan zijn (CGVS, p. 7, 25). Over de reden dat je stopte met school, rep je bij het CGVS met geen woord over een verbod door de taliban en geef je aan dat jouw moeder niet wilde dat je nog ging omdat de taliban naar de huizen van de mensen ging (CGVS, p. 26). Straffer nog, geconfronteerd met jouw verklaringen hierover bij de DVZ ontken je daar ooit zoiets gezegd te hebben (CGVS, p. 31). Je geeft aan dat je misschien toen nog nieuw was en niet veel wist (CGVS, p. 31), wat echter niet kan verklaren om welke reden je daar dan dingen zou zeggen die helemaal niet van toepassing zouden geweest zijn. Ook hier moet aangegeven worden dat ook de opmerking dat je toen verward was (zie boven) niet afdoend is om dergelijke flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot de kern van jouw vluchtmotieven te verschonen.

Nog gaf je bij de DVZ aan dat jouw familie economische moeilijkheden had na het overlijden van jouw vader (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Hoewel het CGVS zich zeker kan inbeelden dat jouw familie hier economisch onder kan lijden, kan ook dit element niet als zwaarwichtig genoeg gezien worden om in jouw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Temeer gezien uit jouw verklaringen blijkt dat jouw gezin wel nog over een netwerk van familieleden beschikt in jouw regio van herkomst. Zo verblijft jouw familie langs vaderszijde ook in het dorp Deh Hayat en zou jouw moeder nog twee broers en een zus hebben in het naburige dorp Bazi Khel die haar steunen door haar bv. te bezoeken of eten te brengen (CGVS, p. 16-17).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2.1. De middelen

2.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste appreciatiefout begaan werd

2.1.2. In een eerste onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij dat: “3.1. Wat de algemene geloofwaardigheid betreft en de beoordeling ervan door verwerende partij in het licht van het profiel van verzoeker

Ten eerste wenst verzoeker het standpunt van verwerende partij te nuanceren wat de ongeloofwaardig geachte elementen betreft, omwille van de jonge leeftijd van verzoeker tijdens het onderhoud en omwille van het feit dat verzoeker Afghanistan reeds op 13-jarige leeftijd verlaten heeft. Verwerende partij stelt namelijk dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, waar verzoeker zich evenwel niet in kan vinden. Het verwachtingspatroon dat verwerende partij ten opzichte van een aantal van de hieronder besproken elementen hanteert, ligt namelijk dermate hoog dat verzoeker van mening is dat met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit weinig rekening is gehouden. Van verwerende partij kan minstens verwacht worden dat het diens beoordeling van de nood aan internationale bescherming doet in functie van de graad van mentale ontwikkeling en maturiteit. Ook UNHCR stelt in het algemeen dat van minderjarigen die jonger zijn dan 16 jaar verwacht kan worden dat zij een voldoende mate aan maturiteit en ontwikkeling ontbreken:

[...]

Bovendien moet ook de geestelijke rijpheid van de minderjarige vreemdeling beoordeeld worden ten opzichte van zijn persoonlijke, familiale en culturele achtergrond:

[...]

In dat verband dient benadrukt te worden dat verzoeker van het Afghaanse platteland afstamt en amper een schoolopleiding genoten heeft en bovendien de oudste was in een gezin met vijf kinderen en sinds de dood van zijn vader aldus een belangrijke rol binnen het gezin kreeg.

Verzoeker is bovendien ongeveer anderhalf jaar onderweg geweest en kende vele moeilijkheden (zie notities persoonlijk onderhoud p. 29-30). In Turkije werd verzoeker zelfs gedurende een periode van ongeveer zeven maanden opgesloten. Het hoeft geen betoog dat dit voor een jongen van dergelijk jonge leeftijd een enorme impact moet hebben gehad.

Verwerende partij rept hier echter met geen woord over en laat deze bijzonder ingrijpende gebeurtenis compleet buiten beschouwing bij de beoordeling van verzoekers capaciteiten om bepaalde feiten weer te geven bij de uiteenzetting van zijn asielaanvraag. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud zelf dat hij veel heeft meegemaakt onderweg en niet in goede vorm was tijdens het interview bij de DVZ als mogelijke verklaring voor een bepaalde tegenstrijdigheid (notities persoonlijk onderhoud p. 34)

Het moge verder duidelijk zijn dat verzoeker van een aantal zaken niet op de hoogte is zoals van een normaal persoon verwacht kan worden, zoals bv. over de specifieke aanwezigheid van de Taliban, het leger en de politie en de activiteiten van deze actoren in zijn dorp van herkomst (zie notities persoonlijk onderhoud p. 22-25). Verwerende partij gaat dan ook te ver door meer te verwachten van verzoeker met betrekking tot deze informatie dan van een redelijk persoon in dezelfde omstandigheden (i.e. een niet-begeleide minderjarige vreemdeling die over gebeurtenissen op 13-jarige moet vertellen in de context van een asielverhoor) verwacht kan worden. Het loutere feit dat verzoeker verklaard heeft dat er geen Taliban aanwezig zijn in zijn dorp van herkomst en dat hij geen idee had van waar ze kwamen, zou niet doorslaggevend mogen zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen in twijfel te trekken, te meer nu de aanwezigheid van de Taliban in de provincie Wardak (en meer bepaald in zijn district van herkomst, Nirkh) door objectieve informatie wordt aangevoerd (zie verder).

Verzoeker verklaarde voorts wel een aantal zaken over de machthebbers en de belangrijke personen in zijn dorp en regio:

Hij verklaarde dat Nur al Haq de macht had in zijn dorp voor zijn vertrek (notities persoonlijk onderhoud p. 22);

- Zo verklaarde verzoeker dat Haji Sulemansha, Nur al Haq en Haji Younes belangrijke personen waren (notities persoonlijk onderhoud p. 23);

- Op de vraag of hij bekende Taliban of grote commandanten kent, antwoordde hij dat hij slechts één naam kent, Shamsuddin, waarvan gezegd wordt dat hij een grote leider is (notities persoonlijk onderhoud p. 25)

Dat verzoeker verklaarde dat er geen Taliban aanwezig was in zijn dorp en hij geen idee had waar ze vandaan kwamen, doet namelijk geen afbreuk aan het feit dat er wel degelijk Taliban aanwezig zijn. Ook verklaarde verzoeker wel degelijk dat er zich Taliban bevonden in andere dorpen in de provincie en dat

er gevechten plaatsvonden in de hoofdstad en in andere districten, (notities persoonlijk onderhoud p. 22).

Verwerende partij verwacht bovendien dat verzoeker zijn beweringen over zijn eigen gedwongen rekrutering zou moeten kunnen staven door meer persoonlijke ervaringen en voorbeelden aan te geven van deze praktijk. Niettegenstaande dat verzoeker verklaarde dat zijn buurlingens zijn meegenomen en dat ook hijzelf gevraagd geweest is om zich bij de Taliban aan te sluiten, vereist verwerende partij dat verzoeker meerdere voorbeelden zou moeten kunnen geven. Verzoeker is van mening dat het verwachtingspatroon van verwerende partij in deze te hoog licht en het standpunt van verwerende partij hieromtrent in ieder geval genuanceerd dient te worden. Verzoeker verklaart namelijk duidelijk dat het zijn moeder en de dorpingen waren die hem vertelden dat de Taliban jongens meenam. ze trainingen gaf. Ze tegen de regering gebruikte en dat ze niet meer terugkwamen (notities persoonlijk onderhoud p. 31-32).

Verder werpt verwerende partij ook op dat de tegenstrijdigheden over het aantal bezoeken dat verzoeker van de Taliban heeft gekregen. Verwerende partij haalt hetzelfde argument aan wat betreft de reden waarom verzoeker gestopt is met school. Deze tegenstrijdigheden zijn volgens verwerende partij dermate flagrant dat deze niet verschoond kunnen worden door de verklaring dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ verward was en omwille van demoeilijkheden die hij ervaarde tijdens zijn reisweg. Verwerende partij houdt hierbij absoluut geen rekening met de jeugdige leeftijd van verzoeker en de enorme indruk en stress die dergelijke interviews kunnen veroorzaken bij verzoekers om internationale bescherming, te meer indien deze minderjarig zijn.

Wat de reden voor het stopzetten van de school betreft, houdt verwerende partij absoluut geen rekening met het verband tussen beide vermeende tegenstrijdigheden. Ook hier kan verwerende partij absoluut niet gevolgd worden aangezien een foutieve interpretatie van de feiten wel degelijk, in het licht van de verklaringen van verzoeker, een afdoende verklaring kunnen bieden. Verzoeker beweerde namelijk verward te zijn en dat het interview bij de DVZ allemaal nieuw was, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ervaarde met betrekking tot het interview bij de DVZ en hier danig van onder de indruk was. Gezien zijn jonge leeftijd kan dit uiteraard absoluut niet verbazen en moet dit wel degelijk als een afdoende verklaring beschouwd worden. Bovendien kan de tegenstrijdigheid te verklaren zijn vanuit de vluchtmotieven zelf. In essentie komt het er namelijk op neer dat het als gevolg van de problemen was met de Taliban dat verzoeker niet meer naar school kon, waardoor het "verbod door de Taliban" dus geïnterpreteerd zou kunnen worden als het feit dat zijn moeder hem als gevolg van deze problemen verbood om nog naar school te gaan. Hij verklaarde namelijk dat nadat de Taliban voor de eerste keer kwam hij van zijn moeder niet meer naar school mocht gaan (notities persoonlijk onderhoud p. 37) Het standpunt van het CGVS dient dus ook met betrekking tot deze misvatting genuanceerd te worden.

Verzoekers verklaringen over waar hij zich bevond tijdens de bezoeken van de Taliban worden door verwerende partij voorts inconsistent geacht. Het hecht namelijk nogal een letterlijke interpretatie aan de verklaringen van verzoeker. Verwerende partij verwijt verzoeker namelijk verklaart te hebben steeds thuis te zijn na de avondgebeden, waardoor hij zich onmogelijk nog ergens anders zou kunnen bevinden, alsof hier geen enkele afwijking mogelijk zou zijn. Zo verklaarde hij bijvoorbeeld soms op bezoek te gaan bij zijn oom langs moederskant waar hij dan ook bleef slapen (zie notities persoonlijk onderhoud p. 35-36).

Verzoeker is opnieuw van mening dat zijn verklaringen in het licht van de verklaringen van een minderjarige persoon van 15 jaar oud gelezen moeten worden, waarbij afwijkingen mogelijk zijn op bepaalde zaken die in bepaalde gevallen als absoluut beschouwd worden.

Ook het beoordelingsvermogen van de minderjarige zelf kan namelijk aangetast zijn door de jeugdige leeftijd, de lange reisweg en de sociale-culturele verschillen.

Diezelfde logica hanteert verwerende partij met betrekking tot het feit dat het verwacht dat ook verzoekers oudste broer, die twaalf was bij zijn vertrek, benaderd zou moeten worden door de Taliban, omdat verzoeker verklaard heeft dat de Taliban in zijn regio van herkomst jongens vanaf de leeftijd van twaalf tot veertien jaar zou rekruteren. Alsof hetgeen verzoeker verklaart uiteraard ook onmiddellijk ingang en uitwerking in de praktijk moet vinden.

Opnieuw gaan de verwachtingen van verwerende partij te ver en dient het standpunt genuanceerd te worden, te meer omdat verzoeker verklaarde dat zijn moeder wel degelijk bang is dat dit ook met haar tweede zoon zou gebeuren, maar dat dit tot nu toe nog niet het geval is (notities persoonlijk onderhoud p. 24-25)

Verwerende partij verwijt verzoeker ook nog geen enkele verklaring gegeven te hebben voor de reden waarom zijn moeder hem niet eerder wegstuurde. Verzoeker verklaarde nochtans dat ze bang was en hem pas na de tweede keer wegstuurde. Verwerende partij kan zich niet vinden in deze verklaring en legt alweer torenhoge verwachtingen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeker. Verwerende partij laat zo blijken dat het verwacht dat een moeder haar oudste kind, dat evenwel nog minderjarig en heel jong is, zomaar wegstuurt, na een bedreiging door de Taliban, omdat ze anders

zogezegd niet zou anticiperen op een tweede bedreiging door diezelfde Taliban. Verzoeker meent dat deze logica alle verbeelding tart omdat een moeder haar kind nooit, in geen enkel geval, zómaar wegstuurt, alsof dit de normaalste zaak van de wereld is. Pas nadat deze dreiging namelijk reëel en herhaaldelijk was, besloot verzoekers moeder dat er niets anders op zat dan haar oudste zoon te laten vluchten.

Verzoeker besluit door te stellen dat verwerende partij in onderhavig geval meer gewicht had moeten hangen aan de objectieve vaststellingen gezien de jeugdige leeftijd van verzoeker en de onderontwikkeling van de geestelijke rijpheid van verzoeker. Tot die conclusie komt ook UNHCR wanneer de geestelijke rijpheid onvoldoende is om te besluiten dat een minderjarige een gegronde vrees voor vervolging koestert:

[...]

Een nauwkeurige analyse van de verklaringen van verzoekers laat inderdaad toe vast te stellen dat verzoekers verklaringen over zijn geboorteregio gedetailleerd en doorleefd zijn en stroken met objectieve informatie. Zo wordt noch zijn identiteit, noch zijn afkomst betwist.

Verwerende partij had aldus niet mogen besluiten dat de weerhouden tegenstrijdigheden, in het licht van alle omstandigheden, verzoekers geloofwaardigheid ondermijnden, maar het had net rekening moeten houden met zijn jeugdige leeftijd, zijn onderontwikkelde maturiteit, het feit dat hij zonder begeleiding was en dat hij zich in een compleet verschillende sociale en culturele omgeving bevindt. Daarom meent verzoeker dat zijn geloofwaardigheid tegen de achtergrond van deze omstandigheden en feiten hersteld moet worden.”

In een volgend onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij in op haar nood aan internationale bescherming. De verzoekende partij benadrukt dat ze een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de taliban in haar regio van herkomst omdat zij het slachtoffer van gedwongen rekrutering door de taliban dreigde te worden en omdat zij ook in geval van terugkeer repercussies door de taliban vreest. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de Guidelines van het UNHCR van augustus 2018 omtrent men of *“fighting age, and children in the context of underage and forced recruitment.”* en naar EASO, *Country of Origin Information Report - Afghanistan Recruitment by Armed Groups*, September 2016. De verzoekende partij stelt dat uit deze rapporten inderdaad blijkt dat rekrutering eerder vrijwillig is, doch kan op basis van deze rapporten geenszins gedwongen rekrutering uitgesloten worden. Integendeel, gedwongen rekrutering van minderjarigen is wel degelijk een praktijk die in sommige gevallen toepassing vindt. Dat is des te meer zo in geval de taliban meer onder druk komt te liggen of zijn activiteit(en) in een bepaalde regio verhoogt. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat wanneer een kind, dat gevisieerd werd voor rekrutering, naar het buitenland gestuurd wordt de familie niet noodzakelijk in gevaar wordt gebracht, omdat het hierdoor uitgesloten is dat de taliban zou vermoeden dat hij zich bij de overheidstroepen heeft aangesloten. De verzoekende partij vervolgt dat deze context dan ook verklaart waarom haar familie geen problemen meer gekend heeft met de taliban sinds haar vertrek. De verzoekende partij concludeert dat 1) haar vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban niet louter hypothetisch is daar zij hier eerder problemen mee heeft ondervonden in het dorp; 2) de taliban actief is in deze regio, wat in haar hoofde een verhoogd risico op rekrutering oplevert; en 3) uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering inderdaad plaatsvindt in Afghanistan, het fenomeen zelfs ernstig onderschat wordt en het risico inderdaad groter is in regio's waar conflict actief is, hetgeen in verzoekers regio het geval is.

In een volgend onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de provincie Wardak, haar regio van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat verschillende bronnen de aanwezigheid van taliban als van de internationale strijdkrachten in de provincie Wardak bevestigen, maar ook in haar district van herkomst, namelijk Nirkh. Om haar standpunt te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit Landinfo. Afghanistan: Sikkerhetssituasjonen i den sentrale regionen og det sentrale hoylandet. 27 oktober 2017 en EASO. Afghanistan Security Situation - Country of Origin Information Report, September 2020. Verder gaat de verzoekende partij in op de mate van het geweld en de intensiteit van het conflict in Nirkh. Wederom doet ze dit op basis van het Noorse Landeninfo rapport van oktober 2017. Op basis van het rapport van EASO benadrukt ze de strategische ligging van de provincie Wardak. De verzoekende partij vervolgt dat uit een recenter rapport van het hierboven reeds genoemde LANDINFO van september 2018 blijkt dat Wardak het hoogste conflictniveau had in 2018, zowel wat het aantal veiligheidsincidenten betreft als het aantal burgerslachtoffers. Dat rapport bepaalt dat de taliban er veel invloed en slagkracht heeft. Het gebruik van IED's en het aantal luchtaanvallen wijst bovendien wel degelijk op een mate van willekeurig geweld die ook burgers discriminatoir kan treffen: Ook heeft de situatie van de naburige provincies een invloed op de veiligheidssituatie van Wardak. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Ten derde blijkt uit de bovenstaande bronnen dat er vanwege de hoge mate van gericht geweld een aantal belangrijke Tali*

ban-figuren zijn uitgeschakeld, waardoor de Taliban er – op organisatorisch vlak - als verzwakt beschouwd kan worden en er dus wel degelijk sprake kan zijn van een verhoogde rekruteringsstrategie door de Taliban. Bovendien is er ook een verhoogde aanwezigheid van andere AGEs, zoals Haqqani Network: [...]

Ten vierde, besluit verwerende partij wel dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers, omdat er in 2018 "slechts" 224 burgerslachtoffers vielen. Uit een lezing van de Country Policy and Information Note van de UK Home Office van mei 2020 blijkt echter dat dit een verhoging van 170% betekende ten opzichte van het jaar ervoor, wat met voorsprong de grootste toename van het aantal burgerslachtoffers is in heel Afghanistan in 2018 ten opzichte van 2017 (stuk 3)."

De verzoekende partij concludeert dat: "Uit bovenstaande bronnen blijkt dus dat de regio van herkomst van verzoeker een regio is waar op regelmatige basis gevechten plaatsvinden en dat het een zeer gecontesteerd gebied is waarbij een verhoogde aanwezigheid van burgerslachtoffers en geweld te merken is.

Hieruit blijkt inderdaad dat de mate van geweld gericht is, maar dat er evengoed sprake kan zijn van een verhoogde mate aan willekeurig geweld waarbij ook verzoeker een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van dit geweld. De gebruikte gevechtsmethoden en wapens zijn van dien aard dat willekeurige schade wordt aangericht, zelfs wanneer het geviseerde doel specifiek is, met als gevolg dat onschuldige burgers regelmatig het slachtoffer worden van de toenemende gevechten in de regio. Er worden bv. bommen geplaatst op belangrijke wegen, waardoor burgers willekeurig getroffen worden, net zoals bij luchtaanvallen. Ook zijn er verschillende kinderslachtoffers in Wardak gerapporteerd." Op basis van haar uiteenzetting concludeert de verzoekende partij dat in het de provincie Wardak, en met name in het district Nirkh, het geweld dermate hoog is dat elke burger er momenteel het risico loopt om, door zijn loutere aanwezigheid in de regio, het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat er plaatsvindt.

Voorts stelt de verzoekende partij dat in haar hoofde wel degelijk persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in haar hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. In dit verband wijst de verzoekende partij op haar jeugdigheid en haar enorm jonge leeftijd in. De verzoekende partij betoogt ook dat: "Voorts is verzoeker als oudste kind wegens het overlijden van zijn vader en de economische afhankelijkheid van het gezin (wat niet betwist wordt door verwerende partij) de facto gezinshoofd geworden en zal van hem verwacht worden dat hij zijn moeder zal moeten bijstaan als kostwinner. Als gevolg hiervan zal hij meer contact met de buitenwereld moeten hebben en loopt hij dus het risico meer in het zicht te lopen van de aanwezige gewapende groeperingen (zoals de Taliban)."

2.1.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een uittreksel uit "UK Home Office, Country Policy and Information Note, Afghanistan: security and humanitarian situation, mei 2020."

3. De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen in.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 6 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek op de provincie Wardak. De verwerende partij doet dit op basis van onderstaande rapporten, waarvan zij eveneens een weblink toevoegt:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation –September 2020, p. 1-54 en 78-79
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, December 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de

bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt het district Nirkh, gelegen in de Afghaanse provincie Wardak, ontvlucht te zijn omdat ze vreesde door de taliban gerekruteerd te worden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt geen enkel document bij dat betrekking heeft op de kern van haar vluchtrelaas.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij haar taskara bij. Dit Afghaans identiteitsdocument bewijst haar identiteit en Afghaanse nationaliteit, doch heeft het geen uitstaans met haar vluchtrelaas.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij afkomstig is uit het drop Deh Hayat, gelegen in het district Nirkh in de Afghaanse provincie Wardak. In deze stand van zaken liggen er ook geen elementen voor om de herkomst van de verzoekende partij uit voorliggend dorp te betwisten. Zowel uit de bestreden beslissing als uit de beslissing van de dienst voorgedij blijkt dat *in casu* aanvaard wordt dat de verzoekende partij op 30 april 2005 geboren is. Voorts verklaart de verzoekende partij dat zij ongeveer anderhalf jaar onderweg geweest is, toen zij op 25 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft. Bij aankomst in België was de verzoekende partij aldus veertien jaar oud. Verder heeft de verzoekende partij ook verklaard dat haar vader ongeveer drie maanden voor haar vertrek uit Afghanistan aan een hartaanval in hun boomgaard overleden is. Omtrent het overlijden van haar vader werden verschillende vragen gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. In deze stand van zaken liggen geen elementen voor om te betwisten dat haar vader overleden is. Evenmin wordt dit betwist door de verwerende partij.

De UNHCR guidelines van augustus 2018 vermelden dat in gebieden waar gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) daadwerkelijke controle over grondgebied en bevolking uitoefenen, zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Zowel in de UNHCR guidelines van augustus 2018 als in de EASO COI focus van september 2020 wordt aangegeven dat AGE's kinderen blijven ronselen om zelfmoordaanslagen uit te voeren. De kinderen dienen als menselijk schild, maar kunnen ook actief deelnemen aan de gevechten, Improvised explosive devices (IED's) plaatsen, wapens en uniformen smokkelen. Ze kunnen ook fungeren als spionnen, bewakers of verkenners.

Uit het rapport "Landinfo, Afghanistan: recruitment to Taliban" van 29 juni 2017 (AD CGVS, stuk 7, map met 'landeninformatie'), blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de rekrutering van kinderen onder de leeftijd van vijftien jaar oud. Het rapport concludeert dat de informatie over de rekrutering van soldaten onder de leeftijd van vijftien jaar, zowel door de taliban als door andere groepen, bijna volledig anekdotisch is. Er is weinig dat erop wijst dat de taliban hun activiteiten zodanig organiseren dat veel personen onder de vijftien jaar worden gerekruteerd voor deelname aan militaire activiteiten en gevechten acties. Na raadpleging van de voetnoten in de UNHCR guidelines van augustus 2018 en de EASO COI Focus van september 2020, blijkt niet dat er informatie voorhanden ligt die de conclusie van landeninfo uit 2017 weerlegt. Er wordt weliswaar melding gemaakt van de betrokkenheid van dertienjarige kinderen, doch blijkt dat dit ook als "anekdotisch" kan gekwalificeerd worden. Daarenboven blijkt uit het rapport ook dat het conflictpatroon in Afghanistan sinds 2014 veranderd is, namelijk sindsdien professionaliseert de taliban zich. Dit heeft gevolgen voor de rekrutering, zowel wat betreft het profiel van degenen die worden gerekruteerd, en met betrekking tot de opleiding van rekruten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een Afghaanse jongen is, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat zij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE). Om dit risico te kunnen evalueren dienen bijgevolg diverse elementen, zoals haar regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw te worden genomen. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij de verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk.

De feiten die de aanleiding hebben gevormd tot de vlucht van de verzoekende partij uit Afghanistan zouden zich aldus hebben voorgedaan in het dorp Deh Hayat, gelegen in het district Nirkh in de Afghaanse provincie Wardak toen de verzoekende partij ongeveer 12,5 jaar oud was. Toen werd zijn moeder benaderd door leden van de taliban. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerder uitzonderlijk is dat dergelijke jonge kinderen gerekruteerd worden. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij zelf dat in haar dorp de malik de macht heeft, en dat er geen taliban is nabij het dorp van de verzoekende partij (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] 22 september 2020, p. 22-23). Uit de verschillende antwoorden van de verzoekende partij blijkt dat, alhoewel ze heel jong was op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan, zij wel degelijke kennis heeft over de machthebbers en de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Het dorp van de verzoekende partij betreft aldus geen gebied waar de taliban daadwerkelijke controle over het grondgebied en bevolking uitoefenen. Alhoewel de vader van de verzoekende partij overleden is, blijkt niet dat het gezin van de verzoekende partij op het ogenblik dat de feiten zich voordeden zich in economische moeilijkheden bevond (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar gezin nog over een netwerk van familieleden in de regio van herkomst beschikt. Zo verblijft haar familie langs vaderszijde ook in het dorp Deh Hayat en zou haar moeder nog twee broers en een zus hebben in het naburige dorp Bazi Khel die haar steunen door haar bijvoorbeeld te bezoeken of eten te brengen (NPO, p. 16-17). Voorts blijkt uit het geheel van het gehoorverslag niet dat iemand uit haar familie of iemand in de madrassa banden had met de taliban. Uit het geheel van deze elementen blijkt niet dat de verzoekende partij in haar regio van herkomst als dertienjarige in een omgeving verbleef waar ze een verhoogd risico liep om op gedwongen wijze door de taliban gerekruteerd te worden.

Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij weliswaar aangehaald dat de taliban dorpelingen, waaronder jonge jongens meegenomen heeft. Volgens de verzoekende partij namen ze jongens vanaf de leeftijd van twaalf jaar mee (NPO, p.31-32). Deze verklaringen van de verzoekende partij lijken in te druisen tegen de hogervermelde landeninformatie dat de taliban niet systematisch kinderen jonger dan vijftien jaar rekruteert. Daarenboven blijkt uit de UNHCR Guidelines dat er slechts een risico op gedwongen rekrutering is, indien het gebied door de taliban gecontroleerd wordt. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit in het dorp van de verzoekende partij niet het geval is.

Daarenboven doen de volgende verklaringen van de verzoekende partij verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban:

- De verzoekende partij legt geen eensluidende verklaringen af over het tijdstip van beide bezoeken door de taliban aan haar huis. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Het eerste bezoek zou volgens jouw beweringen ongeveer een maand voor jouw vertrek uit Afghanistan plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 34-35). Gevraagd wanneer het tweede bezoek plaatsvond, geef je aan dat dit ook ongeveer een maand voor jouw vertrek was (CGVS, p. 37). Daarnaast geef je aan dat dit tweede bezoek veertig of vijfenveertig dagen na het eerste bezoek was (CGVS, p. 37). Dit valt echter niet te rijmen met jouw eerdere verklaring over het feit dat het eerste bezoek een maand voor jouw vertrek was, temeer gezien je later verklaart dat je na het tweede bezoek nog twintig dagen in Afghanistan verbleef (CGVS, p. 38). Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen grondig aan.”*
- De verzoekende partij legt ook inconsistente verklaringen af over de plek waar zij zich bevond toen de taliban langs haar thuis kwam, haar moeder aansprak en bedreigde. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Je geeft aan dat de taliban steeds na de avondgebeden, rond 18.00 uur of 18.30 uur, langs kwam om te rekruteren (CGVS, p. 33-34). De keren dat ze naar jouw huis kwamen zou in de periode van de late avond geweest zijn, na de avondgebeden (CGVS, p. 35). Gevraagd of jij op die momenten meestal thuis was of dan soms nog weg ging, zeg je dat je thuis was na de avondgebeden (CGVS, p. 33-34). Als je naar de madrassa ging, was dit voor de avondgebeden, meer bepaald van 14.00 uur tot 16.00 uur. Je zou nooit naar de madrassa gegaan zijn na de avondgebeden (CGVS, p. 33-34). Dat je bij het eerste bezoek bij jouw maternale oom was (CGVS, p. 35), valt ten eerste niet te rijmen met het feit dat je eerder verklaarde steeds thuis te zijn na de avondgebeden. Ook het tweede bezoek was na de*

avondgebeden, en voor de late avondgebeden die rond 21.00 uur waren (CGVS, p. 37-38). De late avondgebeden deed je meestal thuis (CGVS, p. 37-38), waardoor het opnieuw niet aannemelijk is dat je toen in de madrassa zou geweest zijn zoals je verklaarde (CGVS, p. 28, 38). Gewezen op het feit dat je eerder verklaarde nooit naar de madrassa te gaan na de avondgebeden (zie boven), herhaal je dat je na de avondgebeden altijd thuis bleef (CGVS, p. 38). Nogmaals gevraagd hoe het dan kwam dat je op het moment van het tweede bezoek wel in de madrassa was, zeg je dat je toen naar de madrassa ging voor de avondgebeden (CGVS, p. 38). Dit houdt echter geen steek in het licht van jouw vorige verklaringen, temeer je daarin aangaf dat dit tweede bezoek na de avondgebeden en voor de late avondgebeden was (zie boven). Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehouden." Na herlezing van de verklaringen van de verzoekende partij in de notities van het persoonlijk onderhoud kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de antwoorden van de verzoekende partij correct geïnterpreteerd heeft, in tegenstelling tot haar betoog in het verzoekschrift.

- De verzoekende partij heeft ook verklaard dat haar moeder direct na het eerste bezoek schrik had dat er iets met haar zou gebeuren (NPO, p.37). Doch blijkt niet dat haar moeder enige voorzorgsmaatregel ter bescherming van de verzoekende partij genomen heeft en evenmin heeft ze het initiatief genomen om de verzoekende partij dan al weg te sturen. De verzoekende partij geeft aan dat haar moeder met haar broer sprak, verzoekers maternale oom (NPO, p.37). Doch blijkt niet dat dit aanleiding gegeven heeft tot bepaalde maatregelen. Daarenboven is het merkwaardig dat de verzoekende partij verklaart dat haar moeder met haar broer overlegde. Immers, verzoekers maternale oom woonde in een naburig dorp, terwijl verzoekers paternale ooms in hetzelfde dorp als verzoekers gezin verbleven. In die omstandigheden zou het eerder voor de hand liggend zijn dat verzoekers moeder met deze ooms overlegd zou hebben. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: "Gevraagd of ze dan enige voorzorgsmaatregelen nam om jou te beschermen, stel je van niet omdat er geen opties waren en jullie nergens anders naartoe kunnen (CGVS, p. 37). Nogmaals gevraagd of er dan geen dingen waren die je sinds dat eerste bezoek anders moest doen in het dagelijkse leven, geef je aan dat je toen niet meer naar school mocht gaan (CGVS, p. 37). Dit valt dan weer niet overeen te stemmen met het feit dat je eerder aangaf dat je reeds vijf of zes maanden voor jouw vertrek stopte met naar school te gaan (CGVS, p. 26), hoewel jouw problemen met de taliban volgens jou pas een maand voor jouw vertrek zouden begonnen zijn (zie boven). Ook zo stel je de geloofwaardigheid van jouw verklaringen danig op de proef." De Raad verwacht niet dat de verzoekende partij de reden geeft waarom haar moeder haar niet onmiddellijk weggestuurd heeft, doch kan er niet aan voorbij gegaan worden dat het gedrag van verzoekers moeder weinig consistent is met het gedrag van een moeder die zou vrezen voor het leven van haar oudste zoon, die nog geen dertien jaar oud was.
- De verzoekende partij verklaart verder dat ze nog twintig dagen na het tweede bezoek van de taliban in Afghanistan verbleven is, doch dat er niets meer gebeurd zou zijn (NPO, p. 38). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: "Indien de taliban dermate gebrand was op jouw medewerking, is het weinig plausibel dat zij jou na twee vruchteloze pogingen nog twintig dagen met rust zouden laten. Nog onaannemelijker is het feit dat ook jouw familie geen problemen meer gekend zou hebben met de taliban sinds jouw vertrek (CGVS, p. 7). De taliban zouden bij het eerste bezoek nochtans gezegd hebben dat als jij niet ging, ze jouw moeder zouden pijn doen (CGVS, p. 34). Meer nog, zij zouden bedreigd hebben haar te doden als jij hun rangen niet zou vervoegen (CGVS, p. 34). Ook na jouw vertrek zou jouw moeder echter geen problemen meer gehad hebben met de taliban (CGVS, p. 35). Gevraagd hoe dit dan kwam dat ze niets meer deden hoewel jij hen niet vervoegde en in de plaats het land verliet, stel je dat ze jou wilden en dat ze niet kwamen als jij niet thuis was (CGVS, p. 35). Deze verklaring is dan weer niet consistent met het feit dat ze dan wel twee keer langs kwamen om jou te zoeken toen je niet thuis zou geweest zijn (zie boven)."

De jonge leeftijd van de verzoekende partij en het gegeven dat de verzoekende partij amper van een schoolopleiding genoten heeft, werden bij de beoordeling van de antwoorden van de verzoekende partij omtrent haar vluchtrelaas in rekening gebracht. In dit verband dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij ondanks haar jonge leeftijd en haar beperkte opleiding wel de gebeurtenissen in tijd en ruimte kan situeren. Uit haar antwoorden blijkt dat ze de vragen begrijpt en ze de vragen met tijdsaanduidingen kan beantwoorden. Dit blijkt uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg zijn haar jonge leeftijd en het gegeven dat ze amper een schoolopleiding gevolgd heeft op zich geen afdoende verschoningsgrond voor bovenvermelde tegenstrijdigheden en inconsistenties.

De verzoekende partij beklemtoont verder dat ze zeven maanden in Turkije verbleven heeft, en dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet in "goede vorm" was. In dit verband wijst de Raad erop dat de doorslaggevende en pertinente motieven die door de Raad weerhouden worden hun grondslag vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft de verzoekende partij samen met haar voogd en advocaat kunnen voorbereiden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de verzoekende partij ook bijgestaan door haar voogd en advocaat, die tevens ook op het einde van het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid hebben gehad om eigen opmerkingen te formuleren. De verzoekende partij heeft een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud gekregen en haar advocaat heeft de mogelijkheid gekregen om bemerkingen te formuleren.

Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar haar dorp van herkomst, alwaar haar gezin nog steeds woonachtig is, om slachtoffer te worden van een gedwongen rekrutering door de taliban. Uit de bijgebrachte informatie blijkt geenszins dat de situatie in haar dorp dermate gewijzigd is, waardoor de taliban aan de macht gekomen is. Uit het EASO rapport van september 2020 blijkt wel dat verschillende bronnen aangeven dat in 2019 en 2020 de taliban hun aanwezigheid in de provincie versterkt hebben, er invloed uitoefenen en dat zij van een zekere steun van de bevolking genieten in hun bolwerken in de provincie. Er blijkt echter niet dat het dorp van de verzoekende partij tot een bolwerk van de taliban behoort. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar moeder na het vertrek van de verzoekende partij geen problemen met de taliban gehad heeft (NPO, p. 35). Na het vertrek van de verzoekende partij zou de taliban niet meer langs geweest zijn (NPO, p. 35). Evenmin werden de jongere broers van de verzoekende partij benaderd om zich bij de taliban aan te sluiten.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet aannemelijk.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, de EASO *Guidance Note* van december 2020 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het dorp Deh Hayat, gelegen in het district Nirkh in de provincie Wardak.

In de aanvullende nota wordt omtrent de veiligheidssituatie in voormelde regio als volgt gemotiveerd: “*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de*

verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvoien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten.

Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrbommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen."

De verwerende partij geeft inderdaad terecht aan dat de provincie Wardak een politiek en strategisch belangrijke provincie is, maar tevens een relatieve onstabiele provincie in de centrale regio van het land is. Verschillende bronnen geven aan dat in 2019 en 2020 de taliban in Wardak hun aanwezigheid, invloed en controle versterkt hebben. In hun bolwerken genieten ze ook van een wijdverspreide steun van de bevolking. In mei 2020 maakte de VN-Veiligheidsraad melding van een reorganisatie van de taliban schaduwbestuur en de militaire structuur in verschillende provincies, waarbij belangrijke nieuwe benoemingen hebben plaatsgevonden in de provincie Wardak. Volgens hetzelfde bericht hebben de taliban opdracht gegeven tot meer leveringen van munitie en explosieven voor hun troepen in de provincie Wardak besteld. Volgens een in juli 2020 gepubliceerde studie van HRW is de controle van de taliban over de provincie Wardak minder zichtbaar in vergelijking met provincies als Kunduz of Helmand, doch is de militant's 'Vice and Virtue' policing actief in de provincie, alwaar ze mensen ondervraagt, slaagt en vasthoudt voor overtredingen tegen de regels van de taliban. De taliban heeft in Wardak naar verluidt een gereguleerd systeem voor het innen van belastingen opgezet. Voorts blijkt uit Long War Journal (LWJ) assessment mapping dat het district Nerkh een betwist gebied is. EASO preciseert dat een "contested area" (een betwist gebied) kan betekenen dat de regering de controle heeft over het centrum van het district, maar weinig anders, en de taliban de controle heeft over grote gebieden of alle gebieden buiten het district centrum.

ACLED verzamelde gegevens over 604 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Wardak van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 uit meldingen in open bronnen, waarvan er 388 werden gecodeerd als "gevechten", 184 als "explosies/geweld op afstand" en 32 als "geweld tegen burgers". Het district Saydabad sprong eruit als het district waar de meeste incidenten werden gemeld, met 190 geregistreerde incidenten, gevolgd door de districten Maydan Shahr, Chak, Nerkh, Jaghatu en Jalrez. In de overige districten van Wardak werden 13 of minder incidenten gemeld. De meeste gewelddadige incidenten in de provincie Wardak werden geregistreerd in het derde en vierde kwartaal van 2019. ACLED heeft ongeveer 64 % van de gewelddadige incidenten in Wardak gecodeerd als "gevechten", als "gewapende conflicten". Uit het EASO rapport van september 2020 blijkt dat bij operaties in het district Nerkh in juli, augustus en in september 2019 verschillende prominente talibanfiguren werden gedood, doch dat in april en maart 2020 de taliban er opnieuw met de veiligheidstroepen in het district Nerkh hebben gevochten. Bij deze incidenten werden er echter geen burgerslachtoffers gemeld. Volgens UNAMA wordt steeds meer schade toegebracht aan burgers tijdens zoekacties, met name die welke worden uitgevoerd door speciale strijdkrachten van de NDS en andere door de CIA gesteunde militieën. Lucht-/droneaanvallen vertegenwoordigden 15% van alle gemelde gewelddadige incidenten in Wardak.

De meeste lucht-/droneaanvallen werden uitgevoerd in het district Saydabad, gevolgd door de districten Chak en Nerkh. Hoewel deze lucht-/droneaanvallen meestal verliezen onder AGE's veroorzaakten, maakten sommige aanvallen ook slachtoffers onder de burgerbevolking, met name in het district Nerkh in oktober 2019. ACLED codeerde 3 % van de gewelddadige incidenten in Wardak als "beschietingen, artillerie- en raketaanvallen". In oktober 2019 werd een burgerwoning in het district Nerkh getroffen toen de taliban een raket afgevuurd heeft. ACLED heeft 5 % van alle gemelde gewelddadige incidenten in Wardak gecategoriseerd als "geweld tegen burgers". Bij deze incidenten ging het om (nachtelijke) invallen en operaties van de ANDSF in het district Saydabad in maart 2019 en in het district Nerkh in april 2019, waarbij verschillende burgers, waaronder vrouwen en kinderen, werden gedood;

Verschuillende hoofdwegen in Wardak worden beschreven als "niet veilig voor burgers" en "onbeschermd door de regering". In mei en juni 2019 is het Afghaanse leger begonnen met het sluiten van diverse kleine controleposten langs verschuillende hoofdwegen. De Afghaanse troepen die gelegerd waren in deze kleine buitenposten, die moeilijk te beschermen waren en naar verluidt vaak werden aangevallen door AGE's, zouden worden geconsolideerd in grotere bases, met elk ongeveer 40 troepen, langs de belangrijkste hoofdwegen in de provincie.

In de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 juni 2020 zijn 2 865 personen ontheemd geraakt uit de provincie Wardak, waarvan de meerderheid in de provincie zelf. In dezelfde periode zijn 35 personen ontheemd naar Wardak vanuit andere provincies. Het district van herkomst van de verzoekende partij telde zowel IDP's, maar heeft ook ontheemden opgevangen. Ondertussen zijn er ook ontheemden naar haar district teruggekeerd.

Ook valt in het EASO rapport van september 2020 te lezen dat gedurende de periode tussen maart en juni 2020 werd "de meeste conflictactiviteit" in de provincies Kandahar, Helmand, Wardak en Balkh gemeld werd.

Op basis van de indicatoren kan worden geconcludeerd dat willekeurig geweld plaatsvindt in de provincie Wardak, maar niet op grote schaal, en derhalve is een hoger niveau van individuele elementen vereist om aan te tonen dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het grondgebied specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij reikt geen elementen aan die toelaten er anders over te oordelen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de provincie Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Wat betreft de persoonlijk omstandigheden blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit het district Nerkh. Uit het COI-rapport van 2020 blijkt dat het district Nerkh een betwist gebied is tussen de taliban en de overheid. *In casu* is de verzoekende partij vijftien jaar oud en afkomstig uit een dorp gelegen in het district Nerkh. Voorts blijkt uit hetgeen voorafgaat dat in deze stand van zaken niet betwist wordt dat de vader van de verzoekende partij overleden is. In de EASO COI Focus van september 2020 wordt verwezen naar het rapport van UNAMA, Afghanistan Protection of Civilians in Armed Conflict Annual Report 2019, 22 February 2020. Uit voormeld rapport blijkt dat kinderen 30 % van alle burgerslachtoffers in 2019 uitmaakten. Dit betreft een lichte stijging ten aanzien van 2018. De toename van het aantal kinderslachtoffers is te wijten aan het toegenomen gebruik van zelfmoord- en andere bommen door AGE's. De grondgevechten tussen de AGE's en de regeringstroepen blijven wel de belangrijkste oorzaken van kinderslachtoffers. Luchtaanvallen daarentegen veroorzaken minder kinderslachtoffers dan in 2018, doch merkt UNAMA op dat 2019 het op één na hoogste aantal kinderslachtoffers van

luchtaanvallen in de afgelopen decennium telde. Er ligt echter geen informatie voor die specifiek betrekking heeft op kinderen in de provincie Wardak. Voorts heeft de verzoekende partij slechts een beperkte scholing gekregen en is ze reeds drie jaar geleden uit Afghanistan vertrokken. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij bij haar vlucht uit Afghanistan niet vergezeld was van andere familieleden. Haar moeder zou mensensmokkelaars betaald hebben. De verzoekende partij geeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan wie de hoofdsmokkelaar was. Deze persoon was eveneens een Afghaan en hij zou de verzoekende partij naar België gebracht hebben. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in groep gereisd heeft.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo haar dorp van herkomst te bereiken en haar familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, haar jonge leeftijd, haar beperkte scholing en het gegeven dat ze alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in het district Nerkh, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoekende partij in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Nerkh over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat de verzoekende partij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is, is de Raad van oordeel dat *in casu* de verzoekende partij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS